

[Rosing]

Under udenrigsministerens seneste rejse til Grønland blev udvalget under de fortrolighedsnormer, der er pålagt Folketingets Udenrigspolitiske Nævn, orienteret om relevante emner af betydning for det nordatlantiske område. Denne direkte dialog vil forhåbentlig fjerne en del af de spændinger, der i tidernes løb er opstået som følge af manglende indsigt i helt afgørende spørgsmål af vigtighed for vort land og vor del af verden.

Vi har med interesse fulgt den standende debat om Thule-radaren og Krasnojarsk-radaren og diskussionen om, hvorvidt den ene eller den anden eller de begge er i modstrid med ABM-traktaten. Gensidige beskyldninger om dette forhold fyger frem og tilbage mellem amerikanske og sovjetiske politikere og minsandten også mellem amerikanske og sovjetiske eksperter.

Der sker dog efter min opfattelse en opblødning efter det nylige besøg af den sovjetiske udenrigsminister, Sjevardnadse, og jeg kan kun opfordre regeringen til at følge disse tendenser op over for den amerikanske administration. Vi har i Grønland ingen – eller i bedste fald kun ganske ringe – indflydelse på ABM-traktatens fortolkning, mens Danmark har en lidt større mulighed for at præge denne dialog mellem supermagterne.

Vi, der lever i det arktiske område, har gennem århundreder lært, at miljøet er sårbart, og vi har altid været rede til at opfylde vore forpligtelser for at sikre kommende generationers ret til at leve i en ren natur. Vi har kun vores fælles Jord til låns.

Gennem et nært samarbejde blandt de arktiske folk er vi i dag nået langt med udarbejdelsen af en transnational, regional miljøstrategi, ganske i overensstemmelse med forudsætningerne i den anerkendte »Naturbevarelse – En Verdensstrategi« samt Brundtland-rapportens »Vor fælles fremtid«. Folketinget har fra dette år støttet dette vigtige arbejde økonomisk, men jeg har med beklagelse mærket mig, at denne støtte er fjernet fra det foreliggende finanslovsforslag. Jeg finder det væsentligt, at vi som et oprindeligt folkeslag – eller for at bruge Brundtland-terminologien – som en »sårbar gruppe« er gået i spidsen for at opfylde den moderne verdens krav om en nu-og-her-indsats, som samtidig er langsigtet.

Efter mange års forberedelse og forhandlinger har regeringen godkendt en bemyndigelse

til hjemmestyret om overtagelse af miljølovgivningen, og dette vil blive forelagt Folketinget og Landstinget dette efterår. Desværre er vi endnu ikke i stand til at overtage kompetencen over vor livsnerve, havmiljøet, det maritime miljø, da vi efter internationale standarder ikke er i besiddelse af tilstrækkelige spildolieanlæg, men et godt samarbejde har medført, at dette gerne skulle være på plads inden for det næste år.

Vi føler ofte og med god grund, at vi udsættes for diskrimination, fordi vi nu engang er udstyret – i hvert fald nogle af os – med et andet udseende og et andet sprog end det gængse her i landet. Vi har også en anden kultur end den gængse. Vi har en fanger- og fangstkultur. Også den føler vi bliver diskrimineret – måske ikke voldsomt netop her i Danmark, men i det Europa, som Danmark er en del af. Jeg tænker her konkret på den igangværende kampagne bl.a. i Europa-Parlamentet imod fældefangst af vilde pelsdyr. Selv om vi i Grønland kun driver minimal fældefangst, vil disse nye hetzkampagner endnu en gang give vækst til mistillid til de produkter, som vi er helt afhængige af.

Det er kun få år siden, at vore fangere måtte gå tiggergang som sociale klienter på grund af en fejlrrettet kampagne. Vi har ofret mange kræfter på at generobre tilliden til vore fangstformer, og vi kan ikke tåle flere misforståede kampagner. Jeg vil indtrængende anmode regeringen og Folketinget om at bistå os imod de uforsonlige og velorganiserede kræfter, der nok en gang truer de arktiske folk og deres livsgrundlag.

Der er mere end nogen sinde behov for et ligeværdigt rigsfællesskab, og jeg kan slutte med at udtrykke håbet om, at vi alle – ikke alene her i salen, men i hele det danske rige – udviser fælles solidaritet og sammenhold for at styrke de menneskelige og historiske værdier, der forner os i gensidig respekt.

Steenholdt (Grøn.):

Det var egentlig en dejlig fornemmelse at overvære Tingets åbning i tirsdags. Det ligesom lå i luften, at der var vilje til samarbejde mellem regering og opposition. Ikke fordi der pludselig var opstået forbrødring mellem dem, men fordi Danmarks økonomiske og konkurrencemæssige situation er så alvorlig, at man fra begge sider for en tid måtte resignere med hensyn til si-